

Sygn. akt III AUa 539/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Żurecki (spr.)
Sędziowie	SSA Irena Goik SSA Marek Procek
Protokolant	Beata Gandyk

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2012r. w Katowicach

sprawy z odwołania H. L. (H. L.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 25 stycznia 2012r. sygn. akt IX U 1266/11

oddala apelację.

/-/SSA I.Goik /-/SSA M.Żurecki /-/SSA M.Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 539/12

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach wyrokiem z dnia 25.stycznia 2012 roku zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w R. z dnia 17.sierpnia 2011 roku odmawiającą H. L.

(ur. (...)) prawa do emerytury określonej w art.184 w zw. z art.32 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 19.stycznia 2012 roku.

Sąd wskazał, że spór w sprawie dotyczył ustalenia, czy ubezpieczony, który rozwiązał stosunek pracy w dniu 19.01.2012 roku, w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ż. od 2.02.1974 roku do 10.06.1990 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury, albowiem wnioskodawca nie przedłożył świadectwa pracy w szczególnych warunkach za wskazany okres zatrudnienia a z świadectwa pracy wymienionego pracodawcy wynikało,

że ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku murarza. Skarżący podnosił, że w spornym okresie wykonywał faktycznie pracę malarza konstrukcji żelbetonowych na wysokościach. Na potwierdzenie tej okoliczności skarżący zaoferował dowody z zeznań R. U.

i W. Z. – współpracowników z grupy malarzy konstrukcyjnych.

Sąd Okręgowy na podstawie zeznań wskazanych świadków ustalił, że ubezpieczony był jednym z kilkunastu osób zatrudnionych przy pracach malarskich na wysokościach

w budynkach mieszkalnych, posiadał okresowe badania uprawniające do takich prac,

zaś w przedsiębiorstwie istniała praktyka wpisywania w dokumentacji pracownikom stanowisk murarza niezależnie od rodzaju faktycznie wykonywanej pracy.

Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na zeznaniach świadków i wyjaśnieniach ubezpieczonego dając im wiarę z uwagi na spójność ich zeznań oraz treść dokumentacji osobowej potwierdzającej odbywanie badań uprawniających do pracy na wysokości.

W związku z tym Sąd przyjął, że ubezpieczony wykonywał przez ponad 15 lat pracę na stanowisku określonym w dziale V poz.6 wykazu A - stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W apelacji od wyroku organ rentowy zarzucił wyrokowi:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art.233 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób:

a) niewszzechstronny - bo z pominięciem dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego - świadectw pracy oraz akt osobowych, które stwierdzają, że w okresie od 2.02.1974 roku do 10.06.1990 roku oraz od 11.06.1990 roku do 12.02.1992 roku odwołujący pracował na stanowisku murarza, a nie malarza konstrukcji na wysokości stale i w pełnym wymiarze,

b) sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i naruszający zasady logicznego rozumowania w zakresie w jakim Sąd dał wiarę osobowemu źródłom dowodowym – zeznaniom odwołującego oraz jego współpracowników, według których odwołujący pracował na stanowisku malarza konstrukcji stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, mimo, że żaden

z innych dowodów zebranych w sprawie tego nie potwierdza, a bezpośrednio po spornym okresie odwołujący zatrudnił się u kolejnych pracodawców również na stanowisku murarza, co potwierdza, że miał odpowiednie kwalifikacje i wykonywał ten zawód w spornym okresie,

2. naruszenie prawa materialnego - tj. art.184 oraz art.32 ustawy z 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez przyznanie emerytury, mimo że odwołujący nie udowodnił wymaganego okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższe organ rentowy wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że Sąd w sposób nieuzasadniony pominął fakty wynikające z zebranych w sprawie dokumentów - w szczególności świadectwa pracy

z 11.06.1990 roku wystawionego przez Przedsiębiorstwo (...), świadectwa pracy wystawionego przez Placówkę Agencyjną PBM PW (...) Ż., zaświadczenia z 15 lipca 2011 roku wystawionego przez korporację Budowlaną (...) S.A., kwestionariusza okresów składkowych i nieskładkowych wypełnionego przez odwołującego w dniu 20 kwietnia 2011 roku, akt osobowych - z których jednoznacznie wynika, że w spornym okresie odwołujący świadczył pracę murarza.

Ponadto uszło uwadze Sądu, że wg dokumentów odwołujący z dniem 2 sierpnia 1976 roku został zatrudniony na stanowisku spawacza (zaświadczenie kwalifikacyjne z 30.sierpnia 1976 roku k.49 akt rentowych) i był na tym stanowisku zatrudniony co najmniej do 20 stycznia 1978 roku (zaświadczenie kwalifikacyjne z 20 stycznia 1978 roku, k.49 akt rentowych).

Ponadto według zaświadczenia z 5 stycznia 1990 roku (k.73 akt rentowych) w okresie od 20.06.1989 roku do 31.12.1989 roku odwołujący świadczył pracę w charakterze murarza na budowie eksportowej.

Tymczasem Sąd oparł ustalenia faktyczne na zeznaniach dwóch świadków i samego odwołującego, które całkowicie zaprzeczają treści dokumentów.

Podkreślić należy, że świadkowie byli długoletnimi współpracownikami odwołującego, a żaden z nich nie był jego przełożonym, co ma znaczenie gdy chodzi o ocenę wiarygodności i mocy dowodowej zeznań. Trudno w tym miejscu zgodzić się z Sądem, że na podstawie złożonych zeznań uzasadnione jest ustalenie, że w przedsiębiorstwie zatrudniającym świadków i odwołującego, poświadczenie nieprawdy w dokumentacji pracowniczej odnośnie stanowisk pracy było powszechną praktyką - aby przyjąć tego rodzaju wnioski za uprawniony należałoby przeprowadzić znacznie szersze postępowanie dowodowe, w szczególności z udziałem osób bezpośrednio odpowiedzialnych za prowadzenie dokumentacji pracowniczej i kierownictwa przedsiębiorstwa, czego nie uczyniono.

Nie sposób również przyjąć, że zeznania świadków są spójne i znajdują potwierdzenie w zebranej dokumentacji, skoro jest dokładnie przeciwnie - nie zmienia tej oceny fakt przeprowadzania badań wysokościowych, skoro praca murarza również bywa wykonywana na znacznych wysokościach.

Dodatkowo należy zauważyć, że w dalszym okresie u kolejnych pracodawców - tj. od 13.02.1992 roku do 7.07.1993 roku w PP i UB (...) sp. z o.o. (świadectwo pracy k.29 akt rentowych) oraz od 8.07.1993 roku do 3.10.1993 roku w Przedsiębiorstwie (...) (świadectwo pracy k.31 akt rentowych) odwołujący zatrudnił się również na stanowisku murarza.

W ocenie organu rentowego z zasad logiki wynika, że skoro odwołujący u kolejnych pracodawców zatrudnił się na stanowisku murarza, musiał mieć odpowiednią praktykę i doświadczenie, które nabył podczas wieloletniej pracy na tym stanowisku w PW (...), zatem nie mógł w tym samym czasie wykonywać pracy malarza konstrukcji na wysokościach stale i w pełnym wymiarze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd nie uwzględnił apelacji. Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe z zeznań świadków - bezpośrednich współpracowników ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) uzupełnione o dowód z zeznań świadka J. D. - wieloletniego kierownika działu jakości tego przedsiębiorstwa, przeprowadzony w postępowaniu apelacyjnym w ocenie Sądu dostarczył podstaw dla przyjęcia, że ubezpieczony w latach 1974 do 1990 wykonywał nieprzerwanie pracę w szczególnych warunkach jako malarz elewacji i konstrukcji żelbetonowych na wysokich budynkach, a praca ta była wykonywana przy użyciu rusztowań linowych

i dźwignic jako rusztowań wiszących.

W aktach osobowych ubezpieczonego zachowały się odpisy uprawnień do obsługi tego rodzaju urządzeń oraz badania psychologiczne dopuszczające ubezpieczonego do pracy na wysokościach.

Sąd nie dostrzegł dostatecznych podstaw dla podważenia wiarygodności świadków, spośród których W. Z. ma potwierdzony odpowiednim świadectwem charakter pracy jako malarza konstrukcji na wysokościach. Świadek ten był wieloletnim bezpośrednim współpracownikiem ubezpieczonego, który w dokumentacji pracowniczej był prowadzony również jako murarz. Także świadek J. D. pośrednio potwierdził istniejącą w przedsiębiorstwie praktykę prowadzenia dokumentacji niezgodnej z rodzajem faktycznie wykonywanej pracy.

Okoliczność, że ubezpieczony nie uzyskał świadectwa pracy w szczególnych warunkach można tłumaczyć likwidacją zakładu w 1992 roku.

Odnosnie podnoszonej przez apelującego okoliczności wynikającej z akt osobowych, że ubezpieczony w latach 1976 - 1978 był spawaczem należy zauważyć, że również prace przy spawaniu są kwalifikowane jako prace w szczególnych warunkach w świetle działu XIV (prace różne) wykazu A - załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 roku.

Mając zatem na uwadze powyżej wskazane okoliczności Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji.

/-/SSA I.Goik /-/SSA M.Żurecki /-/SSA M.Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JM